

Istorie de succes

Această istorie este bazată pe fapte reale. Toate numele au fost înlocuite.

Această istorioară reflectă povestea a doar 2 persoane din cei peste 3000 migranți și migrante revenite de peste hotare care au primit asistență la agențiile teritoriale pentru ocuparea forței de muncă în anul 2016. Proiectul MiDL a oferit creștere de capacități pentru toate 35 AOFM, iar cu 10 Agenții pilot a lucrat deosebit de intensiv, oferind training aprofundat pentru specialiștii care lucrează cu persoanele revenite din migrație, echipament special și instrumente avansate de lucru.

Știm cu siguranță că există o mulțime de istorii similare. De succes!

“Gata! Nu mai pot! Mă întorc!” își spunea Ion de fiecare dată când, din cămăruța mică închiriată la Moscova vorbea prin Skype cu copiii săi rămași acasă - într-un sat ca și mai toate celelalte din Moldova. Dar apoi, ca și întotdeauna, se așează la o masă cu soția sa, pune totul cap la cap,

chibzuiau - costuri de întreținere, perspective, loc de muncă - răsuflează adânc a mare părere de rău și-și spunea, de parcă și-ar fi cerut scuze de la sine însăși: “Puțin mai târziu”.

Ion și Tatiana muncesc în Federația Rusă de mai bine de 8 ani. Ca și alți migranți din Republica Moldova au fost nevoiți să plece din țară atunci

când nu au mai putut privi în ochii copiilor săi care întrebau dacă pot avea și ei un ghiozdan nou pentru a merge la școală: de ghiozdan nou nu aveau bani. Pornise o afacere, dacă asta poate fi numită așa: toate economiile care le aveau, ba chiar și niște împrumuturi pe deasupra, le-au utilizat pentru a

compromisă, iar familia lui Ion și Tatiana s-a pomenit la limita sărăciei. Nu că ar fi fost bogați înainte, dar acum s-au trezit fără lucruri și servicii elementare. Astfel, cu multă rupere de inimă, au zis copiilor că i-au scris lui Moș Crăciun despre ghiozdane, dar ca să fie mai siguri că ajunge

Pornise o afacere... “Am băgat banii în pământ” zice Ion. “Și nu i-am mai putut scoate” îl completează Tatiana.

planta ceapă. “Am băgat banii în pământ” zice Ion. “Și nu i-am mai putut scoate” îl completează Tatiana. Din cauza secetei, care e un fenomen mai des acum în Moldova preponderent agrară, toată roada a fost

scrisoarea – merg să o transmită personal. Iar pe ei i-au lăsat în grija bunicilor și rudelor. Doar pentru un timp scurt. Cât transmit scrisorile.

Și tot duc scrisori de 8 ani. Parcă nu ar fi nimic de obiectat – scrisorile

Ion și Tatiana muncesc în Federația Rusă de mai bine de 8 ani.

Și într-o seară tatăl s-a trezit cu fiica de 14 ani la telefon întrebând dacă poate merge la o întâlnire cu un băiat din sat. Atunci părinții au înțeles că copiii lor au crescut mari și toată copilăria lor a trecut pe lângă ei.

ajung perfect la destinație și Moș Crăciun se ține de cuvânt: a adus și ghiozdane, și haine frumoase, chiar și telefoane mobile ca să se audă mai des. Părinții vin regulat acasă, o data sau de două ori pe an, mai ales de Crăciun, aducând cu ei “desagii de la Polul Nord”. Când vin iarna - stau mai mult, poate chiar câteva luni – până nu se topește zăpada. Și atunci iarăși notează dorințele copiilor în scrisori și se pornesc în același drum.

Numai că la distanță copiii cresc de două ori mai repede. Și povestea cu Moș Crăciun nu a ținut mult. Adică povestea a ținut, doar că copiii deja erau gata să dea și haina de pe ei lui Moșu numai să-și ia părinții înapoi. Dar, se pare, că așa nu se poate.

Timpul trecea și copiii se făceau tot mai mari. Și într-o seară tatăl s-a trezit cu fiica de 14 ani la telefon întrebând dacă poate merge la o întâlnire cu un băiat din sat. Atunci părinții au înțeles că copiii lor au crescut mari și toată copilăria lor a trecut pe

lângă ei.

La următoarea lor vizită în Moldova, Tatiana a auzit de la vecină că în centrul raional este o instituție numită Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Oamenii îi mai spun pe vechi – “birjă”.

Acolo poate merge oricine pentru a găsi un loc de muncă. Chiar și cei care nu au fost în țară în ultimii ani. Tatiana nu prea a avut treabă cu instituțiile de stat până acum și nici nu avea încredere în ele. Iar Ion era și mai vehement:

“Unde a fost statul când am avut cea mai mare nevoie de ajutor, când am avut nevoie de el? Oare nu din cauza

La următoarea lor vizită în Moldova, Tatiana a auzit de la vecină că în centrul raional este o instituție numită Agenția pentru Ocuparea Forței de Muncă. Oamenii îi mai spun pe vechi – “birjă”.

statului am fost nevoiți să plecăm?” Dar Tatiana a știut să insiste și, luându-și soțul de mână, au mers la oraș: “Hai să vedem”.

Autobuzul spre centrul raional pornește din sat dimineața devreme și se întoarce la amiază. E unica posibilitate de transport. Ion și Tatiana s-au trezit cu noaptea-n cap, și-au pus hainele de sărbătoare și, vreo oră, au stat tăcuți la masă până când Tatiana nu i-a scos pe ambii din gânduri: “Hai că-i

Acela aștepta să afle rezultatele loteriei – ultima etapă din procesul de selecție a constructorilor moldoveni pentru angajare în Israel. Anatol, așa se numea, a explicat că din cauza unor încălcări minore ale regulilor de circulație în Rusia, i s-a interzis intrarea pe teritoriul acesteia pentru următorii 5 ani. “Și mai bine așa” a zis Anatol. “Am mai stat cu familia acasă. Dar trebuie de muncit. Cu salariile din

vremea, măi!”

Agenția se afla într-o clădire publică cu mai multe instituții în ea. Chiar dacă nu prea au văzut indicatori care să-i ghideze, de oricine nu ar fi întrebat – toți știau unde e “birja” și cu plăcere le arătau direcția în care trebuiau să meargă. Au ajuns tocmai când o femeie a deschis ușa biroului și a invitat primele câteva persoane înăuntru. Nu era o coadă mare din cei care așteptau, dar nici puțini nu i-ar fi numit.

Odată așezați Ion l-a zărit într-un colț pe un vechi prieten și coleg de muncă de la Moscova.

Moldova multe nu poți face, dar funcționarii de la ANOFM mi-au zis despre posibilitatea de a merge în Israel. E doar pentru câțiva ani, condiții bune, cu asigurare medicală și socială, totul legal și frumos – e cerul și pământul față de cum munceam ca robii în suburbiile Moscovei. Așa că...”

“Următorul!” s-a auzit din ușa deschisă a biroului. Tatiana și-a luat soțul de mână, și-a cerut scuze de la Anatol și au intrat. “Am venit împreună – suntem soț și soție – sper să nu fie o problemă sau un

Era interesant să constate că dacă au venit la această Agenție cu gândurile triste și tare încurcate, acum se lumina tot mai mult în față: înțelegeau tot mai bine ce își doresc cu adevărat...cum își văd viitorul. Iar viitorul Ion și Tatiana și-l vedeau acasă, lângă copiii lor.

deranj”. “Nici o problemă. Sunteți bineveniți!” le-a răspuns respectuos o doamnă de vreo 45 de ani, angajată a biroului.

Atât Ion cât și Tatiana au fost cumva confuzi la început de politețea funcționarului. Aveau așteptări mult mai mici. Chiar și-au antrenat vocea pentru țipăt în autobus. Dar doamna s-a dovedit a fi foarte plăcută și deschisă: “Ce v-a adus la noi?” Și din acest moment nici Ion nici Tatiana nu s-au oprit din vorbit preț de vreun sfert de oră. Și-au

La un moment funcționara a scos din birou o broșură și a început să le spună despre Programul “PARE 1+1”: grantul de până la 200,000 lei...Au urmat multe discuții entuziasmte acasă...ca până la urmă Tatiana să vină cu idea: “Luăm iazul!”

spus povestea, cum trăiau în sat, cum a trebuit să plece, despre copii, cum nu mai știu

ce să facă. Doamna funcționară a zâmbit înțelegător: “Ați venit în locul potrivit.”

A urmat o discuție, cumva mai neașteptată, despre ce anume își doresc Ion și Tatiana, care e scopul lor, ce au învățat peste hotare, ce au acumulat, cum își văd viitorul. Tot aici au discutat și despre copii, cât de importanți sunt pentru ei, cât de tare le pare rău că nu le-au fost alături în toți acești ani și despre frica de a-i pierde căsătoriți prea devreme. Era interesant

să constate că dacă au venit la această Agenție cu gândurile triste și tare încurcate, acum se lumina tot mai mult în față: înțelegeau tot mai bine ce își doresc cu adevărat, la ce sunt gata să renunțe și la ce nu, ce sacrificii pot face, ce riscuri își pot asuma – cum își văd viitorul. Iar viitorul Ion și Tatiana și -l vedeau acasă, lângă copiii lor.

La un moment funcționara a scos din birou o broșură și a început să le spună despre Programul “PARE 1+1”: grantul de până la 200,000 lei adăugător la o sumă similară care trebuie investită de ei, cursuri

de pregătire, susținere și multe altele. Ion și Tatiana au plecat din birou cu o lumină de speranță în ochi. Au urmat multe discuții entuziasmte acasă, la aceeași masă la care până nu demult tăceau molcomi ca până la urmă Tatiana să vină cu idea: “Luăm iazul!”

Peste o săptămână, la aceeași funcționară de la AOFM, Tatiana explica că s-au decis cu soțul să ia în arendă iazul din sat, să crească pește. Cu

A mai trecut o jumătate de an și familia lui Ion și Tatiana sunt foarte ocupați la iaz... Tatiana făcuse înainte niște cursuri de contabilitate, iar acum – după ce a absolvit și cursurile ODIMM, echipată cu un Business Plan bine pus la punct – se descurcă de minune. Peștele se vinde bine.

timpul poate reușesc să amenajeze și un spațiu din preajmă pentru odihnă, să poată veni sătenii cu copiii lor. Să le fie plăcut. Să aibă și în sat la ei așa un loc. Bogați nu se vor face cu

siguranță – dar cel puțin vor avea un venit stabil și sigur pentru a-și întreține familia. Și, cum zice Ion: “Poate iazul nu a mai seca!”

A mai trecut o jumătate de an și familia lui Ion și Tatiana sunt foarte ocupați la iaz. Au decis să împartă egal responsabilitățile legate de afacere în familie: Ion are grijă de partea tehnică, iar Tatiana se ocupă de partea financiară a afacerii. Tatiana făcuse înainte niște cursuri de contabilitate, iar acum – după ce a absolvit și cursurile ODIMM, echipată cu un Business Plan bine pus la punct – se descurcă de minune.

Peștele se vinde bine. Deseori merg la Chișinău, ba pentru a procura cele necesare pentru afacere, ba pentru consultații la ODIMM. Dar totdeauna ard de nerăbdare să revină acasă, la copii. Orice timp a devenit prea lung la despărțire.

“Apropo, pâine este acasă, să luăm????” întrebă tatăl grăbit la telefon în drum de la capitală.

“Offff! Hai veniți odată!” răspunde matur, dar fericită fiica cea mai mare.

Proiectul Migrație și Dezvoltare Locală (MiDL) este parte a Programului de Țară al Agenției Elvețiene pentru Dezvoltare și Cooperare (SDC) în domeniul migrației și dezvoltării și este implementat în sinergie cu alte două proiecte implementate de Organizația Internațională pentru Migrație (OIM) din Moldova și de IASCI/NEXUS.